

Arrest

nr. 91 181 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 24 juni 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAELENS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam als niet begeleide minderjarige vreemdeling het Rijk binnen in 2007 en meldde zich aan bij de verwerende partij op 11 april 2008. Op 22 februari 2010 diende hij een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die aangevuld werd op 9 februari 2011 en 29 september 2011.

1.2. Op 15 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het E.V.R.M. slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 E.V.R.M. volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het invoeren van artikel 8 van het E.V.R.M. betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M. .

Wat betreft het aangehaalde argument dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde is en tot op heden nog geen veroordeling heeft opgelopen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Verzoeker beweert dat hij vreest voor grote problemen in zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor grote problemen volstaat niet om als grond aanvaard te worden.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 15 jaar in India (bovendien bevat zijn administratief dossier verschillende aankomstverklaringen) en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen halen aan dat een verwijdering een schending van een fundamenteel recht. Doch betrokkenen tonen niet aan op welke wijze en welk recht geschonden zou worden.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, gewerkt hebben, eventueel zicht hebben op werk en een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat indien verzoeker hogere studies volgt, dit geen grond voor regularisatie vormt. Betrokkene dient immers via de geëigende weg een studentervisum aan te vragen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Gelieve, voor mevrouw, alle landen in de bijlage 13 te schrappen, behalve België.

Reden van de maatregel:

Voor mevrouw

*De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Voor mijnheer:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...).”

1.3. Op 24 juni 2012 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

De eerste bestreden beslissing

2.1. In een vierde middel werpt verzoeker onder meer de schending op van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt:

“II. 4.4.(...)Verzoekende partij begrijpt evenmin dat haar kennis van het Nederlands, haar integratie en het alternerend leertraject dat zij volgt (deeltijds school, deeltijds werk) eveneens een buitengewone omstandigheid uitmaakt, terwijl dit argument in de gegrondheidsfase compleet genegeerd wordt. Sterker zelfs: verwerende partij lijkt in de gegrondheidsfase te suggereren (zij het foutief: zie middel 1) dat verzoekende partij een studievizum zou dienen aan te vragen... Hieruit volgt dat ten onrechte tot de ongegrondheid van de aanvraag besloten werd en deze ongegrondheidsbeslissing vernietigd dient te worden. (...)”

2.2. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij onder meer opwerpt dat zijn argumenten inzake zijn kennis van het Nederlands, zijn integratie en zijn alternerend leertraject *“compleet genegeerd worden”* door de verwerende partij. Verzoeker acht dit een schending van de materiële motiveringsplicht, doch de Raad is van oordeel dat verzoeker met zijn kritiek de schending van de formele motiveringsplicht beoogt op te werpen (cf. RvS 11 juni 2009, nr. 4559 (c)). De formele motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cf. RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de verwerende partij van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. De verwerende partij beschikt bij de beoordeling van de gronden om een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid. “Discretionaire” bevoegdheid mag evenwel geen synoniem zijn van willekeurig optreden. Voor de wettige uitoefening van de beoordelingsvrijheid is onder meer vereist dat zij is voorafgegaan door, en steunt op, een genoegzame afweging van de betrokken gegevens en van de relevante belangen die door de te nemen beslissing geraakt zullen worden. De motivering van een beslissing ten gronde in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet, om afdoende te zijn, van die afweging doen blijken (cf. RvS 4 juli 2003, nr. 121.316).

2.5. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging bevindt zich in het administratief dossier. Hierin werd aangehaald dat verzoeker zich in de Belgische maatschappij heeft geïntegreerd, Nederlands spreekt, onderwijs volgt, tewerkgesteld is en derhalve duurzaam lokaal verankerd is. Benadrukt werd dat verzoeker zijn studies in België wenst af te werken met het oog op het behalen van een diploma en dat zijn tewerkstelling kadert in een knelpuntberoep, namelijk gevelwerker. Verderop in de aanvraag werd aangehaald, *“De verzoeker volgt onderwijs in België, en is ingeschreven in het huidig schooljaar in de Spectrumschool te D., Deeltijds beroepssecundair onderwijs, richting voeger, eerste leerjaar van de tweede graad”.* evenals *“ De verzoeker is als gevelwerker tewerkgesteld bij C.B. (...) te*

W. De tewerkstelling kadert in een knelpuntberoep, wat blijkt uit het bijkomend schrijven van de werkgever. De verzoeker spreekt goed Nederlands, wat blijkt uit het schrijven van de werkgever. Verder is de werkgever zeer lovend over verzoeker. De werkgever is bereid om verzoeker in vast dienstverband aan te werven.”

2.6. Bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging werd een schoolgetuigschrift gevoegd, opgesteld op 1 februari 2010 waarbij de schooldirecteur van de Spectrumschool te D. verklaart dat verzoeker is ingeschreven als leerling voor het schooljaar 2009-2010. Tevens werd een “*Leerovereenkomst in het kader van het jongerenleerlingwezen (JLW)*” onder de hoofding “*Paritair leercomité voor het bouwbedrijf*” gevoegd. Het betreft een leerovereenkomst afgesloten tussen C.B. en verzoeker die begint op 17 september 2009 en eindigt op 16 september 2011. Deze bevat dertien artikels en strekt ertoe de verplichtingen van de werkgever en de leerling-werknemer vast te leggen, waarbij onder meer details verstrekt worden van het opleidingsprogramma. Bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging werd ook een niet gedateerde lovende brief gevoegd van verzoekers werkgever, C.B. te W. Hierin wordt gesteld dat verzoeker de nodige inspanningen doet om tijdig op het werk te geraken, dat hij graag werkt, leergierig is, goed Nederlands spreekt en goed in de groep ligt. De werkgever wijst erop dat gevelwerker een knelpuntberoep is en stelt dat hij verzoeker graag in vast dienstverband zou willen aannemen. Ten slotte werd een kopie van een rapport voor de periode 1 september 2009 tot 19 oktober 2009 gevoegd uitgaande van “*Spectrumschool - Centrum Deeltijds Onderwijs*” waaruit globaal blijkt dat verzoeker een uitstekende start heeft genomen. Bij de recentste aanvulling van de aanvraag om verblijfsmachtiging werden een belastingsfiche voor het aanslagjaar 2010 en loonbrieven gevoegd waarbij blijkt dat verzoeker in 2010 en tot mei 2011 nog altijd werkzaam is bij C.B. te W. en nog steeds deeltijds onderwijs volgt in de Spectrumschool te D.

2.7. In de bestreden beslissing worden de in de punten 2.5 en 2.6. aangehaalde elementen als volgt beoordeeld: “*De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, gewerkt hebben, eventueel zicht hebben op werk en een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat indien verzoeker hogere studies volgt, dit geen grond voor regularisatie vormt. Betrokkene dient immers via de geëigende weg een studentervisum aan te vragen*”.

2.8. Uit het gestelde in punt 2.7. blijkt dat verwerende partij op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing treft, niet betwist dat verzoeker Nederlands spreekt, werkbereid is, gewerkt heeft en zicht heeft op werk doch deze elementen kortweg “*geen grond voor een verblijfsregularisatie*” acht. Er wordt echter niet nader toegelicht waarom deze elementen die toch wijzen op een attitude gericht op integratie, geen grond voor verblijfsregularisatie vormen. De Raad dient dan ook net als de verzoekende partij te besluiten dat haar argumenten inzake integratie “*compleet genegeerd worden*” door de verwerende partij. Verwerende partij heeft geen nota ingediend en verdedigt zich dan ook niet op de aangehaalde kwestie.

De eerste bestreden beslissing getuigt van een schending van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het vierde middel en van het eerste en tweede middel, die alle gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, geen ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing met zich kunnen meebrengen, worden zij niet besproken.

De tweede bestreden beslissing

2.9. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.3.1. Verzoekende partij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op uiterlijk 24 juli 2012. Haar partner, [G. N.] en zijn zoontje, [S. J.], kregen geen bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij dient dus alleen het grondgebied te verlaten, terwijl haar partner en kind nog in België verblijven.

II.3.2. Een terugkeer naar India zou ontegensprekelijk tot gevolg hebben dat elk gezinsleven tussen verzoekende partij en haar partner en minderjarig kind onmogelijk gemaakt wordt. De partner en het minderjarig kind van verzoekende partij hebben immers niet de Indische nationaliteit dus het is hoogst onzeker of zij verzoekende partij in India zouden kunnen vervoegen.

II.3.3. Onnodig te verduidelijken dat dit een manifeste schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

Indien verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten, dan impliceert dit dat hun gezinsleven minstens (!) ernstig verstoord wordt.

Verzoekende partij meent dan ook dat het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met artikel 8 EVRM.”

2.10. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat zijn Slovaakse partner, mevrouw N., geen bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben ontvangen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij instructies gaf aan de burgemeester om ook aan mevrouw N. een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Hieruit kan niet anders dan geconcludeerd worden dat ook het minderjarig kind dat geboren is uit de relatie tussen verzoeker en mevrouw N. niet op legale wijze in het Rijk verblijft. Ter terechtzitting blijkt niet dat mevrouw N. en haar kind ondertussen op legale wijze op het grondgebied verblijven.

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn relatie met mevrouw N. verder te zetten in India of in Slovaakse. Het gegeven dat verzoeker het als “*hoogst onzeker*” inschat dat zijn partner en kind hem kunnen vervoegen in India, maakt niet dat er de facto een ernstige hinderpaal is om de relatie in India verder te zetten. De tweede bestreden beslissing verhindert ten slotte niet dat verzoeker, zo hij mogelijkerwijze een legale verblijfstatus verwerft in België of zijn vriendin, mevrouw N., in haar hoedanigheid als EU-burger, alsnog zijn relatie met mevrouw N. in België kan verderzetten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Er kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat de tweede bestreden beslissing op andere juridische en feitelijke vaststellingen steunt dan de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard zou worden vernietigd en de ingediende regularisatieaanvraag terug ‘open’ valt, wat in casu het geval is, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 bedoelde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 24 juni 2012.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA